

De lezende badmode

De verlichting in het warenhuis werd ontstoken. Iedereen knipperde tegen het kunstlicht. Door de luidspreker van de radio klonk de stem van de weerman die aankondigde dat het vandaag een bewolkte dag ging worden met af en toe kans op een prachtige zonnestraal. De winkeldeuren werden opgezet en Small zag hoe een bries zich een weg naar binnen blies. Wat moest dat heerlijk aanvoelen, zeker na die helse hittegolf van de afgelopen week. Achter aan in de winkel beleefden we niet veel mee van al dat leuks. Om het volle genot te mogen meemaken, moest je van de nieuwe zomercollectie zijn en daar hoorden wij niet meer bij. Wel bij de oude garde, die uit het magazijn werden gehaald en binnen een paar weken er voor een jaar in mocht verdwijnen. Small popelde om opnieuw met haar maatjes voor al die tijd onzichtbaar te mogen zijn.

‘Psst, Large, hoor je mij?’

Small probeerde via Medium contact met haar te krijgen. De stoot in haar zij van X-Small deed haar omkijken.

‘Small, waarom vraag je niet aan Medium om haar even aan te tikken? Zodat Large weet dat je haar wil spreken.’

Die kleintjes zijn soms best slim, en ze was net van plan om het Medium te vragen toen vooraan in het winkelpand de zonneschijn alles verlichtte. Allemaal staarden ze nu die kant op. Het was adembenemend mooi. Een gouden gloed toverde het podium waarop de nieuwe zomercollectie stond om tot een plek waar magie plaatsnam. Oogverblindend, vooral de sierringen opzij in de badpakken die glinsterden alsof het kledingstuk nu een fortuin kostte. Small snoof. Belachelijk gewoon, vorig jaar stond zij daar nog te schitteren en nu hing ze hier tussen al de andere *oudjes*. Hoe arrogant had de winkluitbater geklonken toen hij vorig jaar tegen zijn personeel riep, dat ze die oude rommel in een doos in het magazijn mochten gooien. Small beseftte maar al te goed als er binnen nu en een week geen koper voor haar of de anderen langskwam dat ze met zijn allen terug in die donkere doos belanden. Maar ... wat de uitbater niet wist, was dat ze het reuzeleuk vonden in dat mufte magazijn. De werknemers keken niet nauw en smeten alle spullen door elkaar in dozen. Zo hadden ze vorig jaar de romans bij de heren badmode gegooid. Wat een gegiechel had er het jaar daarop uit

die doos geklonken. Ze hadden allen spontaan meegelachen. De pret hield ook aan toen de doos met bikini's en griezelboeken dankzij het gegil, de bewegingen en het bibberen van de meiden uit het rek was gedonderd. Iedereen wist natuurlijk dat zoiets ging gebeuren: bikini's hebben toch geen ruggegraat en al helemaal niet voor het lezen van dergelijke lectuur. Bij Small in de doos was het er heel serieus aan toe gegaan, zij zat samen met de badmode van het jaar daarvoor en ook nog eens in het gezelschap van literatuur. Daar kwamen soms lange en diepgaande gesprekken uit voort. Ze had in het afgelopen jaar heel veel bijgeleerd en ze hoopte die bende dit jaar te mogen terugzien, want feitelijk had ze hen sinds ze waren uitgepakt niet meer gezien of gesproken. Ze verlangde al naar het einde van het zomerseizoen. Ze hadden haar beloofd dat ze het komende jaar samen met X-Large een buddyread mocht doen en dat ze met heel de groep een leesclub gingen houden. Als er tenminste genoeg overschot van boeken bij hen in de doos terechtkwam. O, ze stond nu al te popelen. Werd het toch maar eens herfst, dan kon ze eindelijk aan haar leesvakantie beginnen.